

האיש עם תיק

ט.ו.קרוסלנד
ציורים ג'.ו.מונסל
1903

התרנגולת ברחת בינתיים, כי בתיק היה חור גדול והיא זחלה החוצה דרכו וחזרה לביתה מהר כמה שרק יכלה.

האיש חי בבית שבחורשה. הייתה לו אישה וגם תיק. התיק היה גדול מאוד. יום אחד כשהאיש הלך לטיול, לקח את התיק אתו.

בשדה הוא ראה תרנגולת. כשאתה רואה תרנגולת בשדה אתה אומר לה "צ'וק-צ'וק!"
האיש אמר "צ'וק-צ'וק!" והתרנגולת באה אליו. הוא תפס אותה בצוואר ושם בתיק שלו. היא התנגדה, אבל זה לא עזר לה.

בדרך חזרה, בדיוק מעבר לפינה, הוא ראה שוטר. לשוטר היו מדים אדומים. הוא היה שייך לאותם השוטרים שלבשו מדים אדומים כי נמאס להם ללבוש מדים כחולים. השוטר האדום הביט בחומרה על האיש ועוד יותר בחומרה על התיק שלו. למעשה הוא הביט עליו בחומרה כזו שהאיש נבהל, הסתובב וברח.

מובן שהשוטר רץ אחריו. אחרי שהם רצו חמישה קילומטר האיש עזב את התיק כדי לרוץ יותר מהר. השוטר החליט לתפוס אותו ולכן לא עצר ולא לקח את התיק, אלא המשיך לרוץ אחרי האיש, ואחרי עשרה קילומטר תפס אותו בסוף. "עכשיו, אדוני" אמר השוטר האדום "אמור מה יש לך בתיק הזה?"

"לא כלום" ענה האיש.

"אתה איש רשע" אמר השוטר האדום "אתה יודע שיש לך תרנגולת בתיק. עכשיו נלך חזרה ונברר את זה."
והשוטר לקח את האיש חזרה למקום בו השאירו את התיק. התיק היה שם, והשוטר הרים אותו ופתח בזהירות. אבל

השוטר הופתע מאוד כשראה שהתיק ריק. לעומת זאת האיש חייך "אמרתי לך שאין שם ולא כלום" אמר. השוטר האדום אמר "טוב, אני מבין שצריך לשחרר אותך הפעם. אבל זכור, ואל תעשה זאת שוב!" והאיש חזר בשקט הביתה עם התיק תחת זרועו. כשהאיש חזר לביתו בחורשה, תלה את התיק על מסמר בקיר. ואז התיישב בכיסא והתחיל לצחוק. הוא צחק כמעט רבע שעה. וכשאישתו חזרה מהגן שאלה "על מה אתה צוחק?"

"הו" ענה האיש "אני משועשע מאוד!" והמשיך לצחוק. הוא צחק עד שדמעות הופיעו בעיניו והוא כמעט נחנק. אישתו נאלצה לדפוק לו בגב ונתנה לו כוס מים כדי שיתאושש. ואז הוא סיפר לה מה קרה. איך הכניס את התרנגולת לתיק, איך השוטר רץ אחריו, איך הוא עזב את התיק, ואיך השוטר תפס אותו, ואיך השוטר לא מצא את התרנגולת. "האם היא פתחה את התיק ועפה משם?" שאלה האישה. "לא" ענה האיש "היא יצאה דרך החור שבפינת התיק." "אא" אמרה האישה "אני צריכה לתפור את החור." היא הורידה את התיק מהמסמר, תפרה וסגרה את החור. כי היא הייתה אישה מסודרת מאוד ולא אהבה חורים בתיקים. למחרת היה יום שוק. ביום שוק אנשים, שיש להם חמאה או גבינה למכירה, באים לשוק ומוכרים אותם. ואנשים שיש להם כסף, ומחפשים חמאה או גבינה, באים לשוק וקונים אותם.

לאישתו של האיש לא היה שום דבר למכירה אך גם לא היה לה כסף. אבל היא רצתה מאוד קצת חמאה. לכן לקחה את התיק מהקיר והלכה אתו לשוק. היא הלכה עם התיק תחת זרועה והסתכלה על הדוכנים, ושאלה כמה עולה קילו תותים, אבל לא קנתה דבר, כי לא היה לה כסף. בסוף היא ראתה דוכן שעליו היו שישה גלילי חמאה טרייה, ולפניהם כרטיס שעליו כתב האיש, שהביא אותם לשוק:

"היום חמאה בזול".

"כמה טוב שהיום החמאה בזול" אמרה האישה לעצמה, וכשהאיש ליד הדוכן לא הסתכל, היא לקחה גליל חמאה, הכניסה לתיק שלה וברחה משם מהר. אבל כשעברה סביב פינת השוק ראה אותה השוטר האדום. הוא קרא "הי! מה יש לך שם בתיק?" "לא כלום" אמרה האישה והמשיכה ללכת מהר. אבל השוטר רץ אחריה. ואחרי שהם רצו חמישה קילומטר האישה זרקה את התיק, כדי שיהיה לה קל יותר לרוץ. והשוטר, שמאוד רצה לתפוס אותה, המשיך לרוץ אחריה ואחרי עשרה קילומטר תפס אותה. "עכשיו" אמר "בואי אתי לתיק ונראה האם באמת אין שם ולא כלום". אישתו של האיש אמרה שהיא בטוחה שאין שם כלום. "טוב" אמר השוטר "ובכל זאת נלך לראות". והם הלכו חזרה לתיק והשוטר פתח אותו בזהירות. ושם הוא מצא גליל חמאה. האישה התחילה לבכות "וי! וי!" אמרה "כמה חבל שתפרתי את החור."

"האם זה כך?" אמרה האישה "אבל אני ראיתי איך חמאה בורחת כשהיא נמסה."
"לא חשוב" אמר השוטר "אבל עכשיו את צריכה ללכת אתי לכלא."

"עכשיו אני עסוקה מדי לכך" אמרה האישה "ובעלי זקוק לחמאה זו לתה שלו. אבל אם תבוא מחר בבוקר, ומזג האוויר יהיה יפה, אבוא אתך ברצון."
"אילו התנהגת בגסות" אמר השוטר "הייתי מכריח אותך לבוא אתי מיד. אבל את מאוד מנומסת, לכן אבוא לקחת אותך בבוקר, אם לא ירד גשם."
"תודה לך" ענתה האישה. היא לחצה את ידו של השוטר והלכה עם התיק הביתה לבעלה.
כשחזרה הביתה, האיש ישב ליד התנור בכסא שלו. היא הרגישה מיד שמצב רוחו רע מאוד. אבל היא ניגשה אליו, נשקה לו ואמרה "אל תהיה עצוב. הבאתי לך משהו נחמד לארוחת ארבע."
"מה זה?" שאל האיש "תרנגולת?"
"לא" אמרה "לא אוכלים תרנגולות לארוחת ארבע."
"אולי לא" אמר האיש "אבל אילו הבאת תרנגולת היא יכלה להטיל ביצה. את יודעת שאני אוהב ביצים טריות."
"ביצים טריות הן טעימות מאוד" אמרה האישה "אבל היום החמאה בזול. הבאתי לך גליל חמאה טרייה."
האיש מצמץ בשפתיים. ובזמן שאכלו האישה התחילה לצחוק.

"למה?" שאל השוטר.
"כי אם לא הייתי תופרת אותו, החמאה הייתה בורחת, כמו התרנגולת של בעלי."
"את אישה טיפשה" אמר השוטר "אינך יודעת שחמאה לא יכולה לברוח כמו תרנגולת?"

"מדוע?"
"כי התנהגתי בנימוס" אמרה האישה.
"נו, באמת" אמר האיש.
"אבל אם מחר בבוקר יהיה מזג האוויר יפה, הוא יבוא לקחת אותי" אמרה האישה.
האיש ישב בכיסא שלו וחשב זמן רב, ואחר כך אמר "אילו נהגת בתבונה, והזמנת את השוטר האדום לארוחת ארבע, הוא היה משחרר אותך בכלל."
"אחשוב על כך בפעם הבאה" אמרה האישה.
למחרת בבוקר, כשהם התעוררו והביטו דרך החלון, ראו שמש זורחת. האיש התחיל לשרוק ולשיר. כך הוא עשה תמיד במזג אוויר יפה, כי הוא הרגיש טוב מאוד בימים כאלה. תוך כמה רגעים גם האישה התחילה לשיר. ואז האיש הפסיק.
"למה את שרה?" שאל.
"כי יש לי מצב רוח טוב" ענתה האישה.
"כך זה?" אמר האיש "כבר שכחת שהשוטר האדום יבוא לקחת אותך."
"וי לי, וי!" אמרה היא "איזה זיכרון גרוע יש לי. מה נעשה עכשיו?" והיא פרצה בבכי.
"לא, אל תבכי" אמר האיש "כשיבוא, ניתן לו חצי שילינג, נציע לו פרוסת לחם בחמאה וריבה, ואז אולי ילך לו."
הם ירדו למטה ואכלו ארוחת בוקר. ובדיוק כשגמרו נשמעה דפיקה חזקה בדלת. האישה החווירה.
האיש קם כדי לפתוח את הדלת, אבל האישה עצרה אותו.

"למה את צוחקת?" שאל האיש "האם פגשת את השוטר האדום?"
"כן, פגשתי" ענתה.
"והוא תפס אותך?"
"כן, תפס אותי" אמרה.
"והוא שחרר אותך?"
"כן" אמרה האישה.

"שכחת את חצי השילינג" אמרה "ואת הלחם עם חמאה וריבה."
"כן, נכון" אמר האיש וחיפש את המטבע בכיסו בזמן שהיא פרסה פרוסת לחם עבה ומרחה עליה חמאה וריבה.
"ואולי מוטב שלא נפתח את הדלת" אמר האיש "ניתן לשוטר את חצי השילינג והלחם עם חמאה וריבה דרך החלון."
ואז האישה פתחה חלון, ונתנה את המטבע והלחם עם החמאה והריבה למי שעמד בחוץ.
"תודה רבה" אמר מי שעמד בחוץ. הוא הכניס את חצי השילינג לכיסו והתחיל לאכול את הלחם עם החמאה והריבה. וכשגמר לאכול דפק שוב חזק על הדלת.
"לך מכאן" אמר האיש "אישתי לא תלך אתך היום."
"אני בכלל לא רוצה שהיא תבוא אתי" אמר מי שעמד ליד הדלת "באתי לבדוק את מונה הגז שלכם."
"אבל אין לנו גז בכלל" אמר האיש "אנו מבשלים רק על חשמל."
"אז תודה ועוד תודה" אמר מי שעמד ליד הדלת, והלך לו.
"אני מתחילה להתעלף" אמרה האישה והתיישבה בכיסא.
"גם אני כך" אמר האיש "הוא לקח את חצי השילינג שלי."
אחרי זמן מה האישה התחילה להוריד כלי ארוחת הבוקר מהשולחן, ואחר כך לקחה את מפת השולחן ויצאה אתה לגינה, כדי לנער אותה מפרורים. וכשיצאה מהדלת, נכנס פנימה השוטר האדום. האישה נבהלה והתחילה לנער את המפה עוד ועוד, ובינתיים חשבה מה להגיד לשוטר.

האישה שמה את השמשייה בידו של השוטר. הוא הסתכל על השמשייה ואמר "לא, היא כחולה. זה לא מתאים ללכת עם שמשייה כחולה במדים אדומים. בכל אופן תודה, אבל חושבני שאלך בלעדיה." והלך.

אלא שאז התחיל לרדת גשם. האישה חזרה מיד הביתה. "בוקר טוב, גברתי" אמר השוטר וקד קידה מנומסת. "בוקר טוב אדוני" ענתה האישה "מותר לדעת לשם מה באת הנה?" "באתי, גברתי" ענה השוטר האדום "כדי לקחת אותך לכלא, בגלל גניבת גליל חמאה." "ואיפה גליל החמאה הזה?" שאלה האישה. השוטר הסתכל בחומרה רבה על צלחת של החמאה, אך לא היה עליה כל חמאה. האיש ואישתו וגם איש של מונה הגז אכלו את הכל. "אני מבקש סליחה" אמר השוטר. "איזה רעיון תפל!" אמרה האישה "חוץ מזה אמרת שתבוא רק אם מזג האוויר יהיה יפה, ותראה איזה גשם יורד עכשיו." "אני באמת מצטער, גברתי" אמר השוטר וקד שוב קידה עמוקה "נזכרתי שבאמת אמרתי שלא אבוא אם ירד גשם. אנא סלחי לי, אבל כפי שאת בוודאי יודעת, הטובים ביותר שבינינו עושים לפעמים טעויות." "אני לא אוהבת טעויות כאלה" אמרה האישה "עכשיו תעזוב את הבית, בבקשה." "הו, בבקשה, אל תגרשי אותי" אמר השוטר האדום "גשם חזק יורד ואני עלול להרטיב את רגליי." "אנו צריכים להתייחס יפה אפילו לשוטרים" אמר האיש "נכון שגשם יורד ואני שכחתי את המטריה שלי באוטובוס. אבל אני אתן לך את השמשייה שלי בהשאלה. אבל אנא, לך כבר."

אך השוטר האדום לא שם לב עליו.
השוטר האדום נרטב כל כך, שכל הצבע ירד מהמדים. הוא
כעס מאוד.

"אני צורֵיך להימנע מטעויות" אמר "כי הן גורמות מדי פעם
לבעיות קשות. המדים שלי התקלקלו ולכן אני חושב
שאפסיק להיות שוטר. שוטר בלי מדים לא שווה כלום."
הוא נשכב במיטה, עם לבנים חמות לרגליים ותחבושת
חרדל על חזה, ושלח לקרוא לחייט, כדי שימדוד ויכין לו
מדים חדשים.

כשהחייט הגיע אמר לו השוטר "נמאס לי להיות שוטר ואני
רוצה להיות עכשיו חייל. בבקשה, מדוד אותי ותכין לי מדים
חדשים. את המעיל תעשה מבד ירוק ואת המכנסיים יהיו
צהובים."

"אבל" אמר החייט "חיילים לובשים מעילים אדומים
ומכנסיים כחולים."

"זו בדיוק הבעיה" אמר השוטר "אני לא רוצה להיות כמו כל
האחרים. אילו רציתי כך, הייתי לובש מדי חאקי. רק תעשה
מה שביקשתי, מעיל ירוק ומכנסיים צהובים."
והחייט אמר "כן, אדוני" והלך.

אחרי ימים אחדים החייט חזר והביא מעיל צהוב ומכנסיים
ירוקים. השוטר כמעט ובכה מרוב ייאוש.
"הרי אמרתי לך בבירור שרציתי מעיל ירוק ומכנסיים
צהובים."

"אני באמת מצטער, אדוני" אמר החייט "אבל כפי שאתה
בוודאי יודע, הטובים ביותר שבינינו עושים לפעמים
טעויות."

האיש, שקודם צחק בשקט לעצמו, התחיל לרקוד מרוב
נחת כשראה שהשוטר הולך. אחר כך רץ אל החלון, הוציא
את ראשו וקרא אחרי השוטר "כשהמדים שלך יהיו כבר
רטובים לגמרי, תחזור ונייבש אותם."

"יש בזה משהו" אמר השוטר "ואם המדים האלה יתאימו לי, אסלח לך." והוא לבש את המכנסיים הירוקים והמעיל הצהוב. הם התאימו לו בדיוק והוא סלח לחייט, וגם מסר לו שישלם לו את החשבון ברגע שיהיה לו קצת כסף. אחרי שהשוטר הביט על עצמו בראי במשך הרבה זמן, התחיל ללכת במדים החדשים שלו.

"זה טוב יותר מאשר להיות שוטר" אמר "לשוטר אין הרבה עבודה, אבל לחייל אין בכלל מה לעשות, כל עוד לא שולחים אותנו לקרבות. אבל עכשיו אני חייב לקנות לי חרב, ואחר כך אלך לביתו של האיש ואראה לו את המדים החדשים שלי. אולי אקבל אצלו שתי מטבעות כדי לשים בכיסים שלי."

הוא קנה לו חרב בחנות צעצועים והלך לביתו של האיש. האישה הייתה אז בגינה והורידה תפוחים מעץ עם מוט כביסה. כשראתה את השוטר במעיל צהוב שלו ובמכנסיים ירוקים, רצה בצעקה גדולה הביתה והסתתרה תחת המיטה.

אבל כשהאיש ראה אותו, התחיל לקרוא "הידד, הידד", השוטר האדום הפך להיות חייל. עכשיו לא צריכים יותר לפחד בכלל" וקרא לאישתו "בואי, רדי מיד והביאי לי את התיק."

האישה ירדה מהר במדרגות. היא הורידה את התיק מהקיר ונתנה לבעלה. "רוץ" אמרה "רוץ מהר כמה שרק תוכל, ותביא לי תרנגולת וכל דבר שתמצא לנכון. תיקים נועדו כדי לשים בהם דברים. והשוטר האדום, כלומר החייל, יישאר לארוחת ערב."

"זה רעיון טוב, יקירתי" אמר האיש "תני לי את התיק ואלך מיד."

האישה נתנה לו את התיק והוא הלך. עבר זמן רב עד שחזר. למעשה היה כבר כמעט חצות. וכששם את התיק על השולחן, האישה ראתה שהיו בפנים דברים טובים רבים, כי התיק היה מנופח מאוד. "יפה" אמרה "תראה לי מה הבאת."

החייל התיישב בכיסא והדליק את המקטרת שלו והאיש יצא עם התיק שלו. הוא חזר מהר מאוד עם שתי תרנגולות, ברווז שמן, שני גלילי חמאה, שלושה כרובים, קופסת גלידה ושתי צנצנות ריבה.

האישה בישלה את הכל פרט לגלידה וריבה, וזו הייתה באמת ארוחת ערב טובה.

"זה הרבה יותר טוב מאשר להיות שוטר" אמר החייל כשגמרו לאכול.

"כך גם אני חושב" אמר האיש.

"וגם אני חושבת כך" הוסיפה האישה.

"עכשיו עלי לאחל לכם ערב טוב, כי כבר נשמע קול חצוצרה."

כשחייל שומע קול חצוצרה הוא חייב ללכת, אפילו אם רצה מאוד להישאר עוד. לכן החייל הלך.

"אני שמח שאינני חייל" אמר האיש "כי אינני צריך ללכת כשנשמע קול חצוצרה."

"לא" אמרה האישה "אבל אתה צריך ללכת כשאני אומרת לך, וזה כמעט אותו הדבר."

"אולי זה באמת כך" אמר האיש.

"ואני חושבת" אמרה האישה "שטוב יהיה אם תלך הערב עם התיק שלך ותביא כמה דברים טובים לארוחת בוקר ולארוחת צהריים מחר. כי עלול עוד לקרות שהחייל יחליט מחר להיות שוב שוטר אדום. ואם כך יהיה, והוא יראה אותנו עם התיק, הוא ירוץ אחרינו. אז מוטב שנשיג מה שאנו צריכים, לפני שהוא ישנה את דעתו."

למחרת האישה ירדה לארוחת הבוקר, הסתכלה על המסמר שבקיר, אך התיק כמובן לא היה שם. "מה עשית עם התיק?" שאלה. "שרפתי אותו" אמר האיש.

"למה שרפת אותו?" שאלה. "נחשי" אמר האיש.

היא ניחשה וניחשה וניחשה ועוד ניחשה אך לא יכלה לנחש נכון, והאיש כל הזמן אמר "נחשי טוב, נחשי טוב." אז למה האיש שרף את התיק? תשאלו את אמא שלכם.

האיש פתח את התיק וקודם כל הוציא ממנו חתולה אפורה גדולה עם חתלתול קטן שלה. "זה יפה מאוד" אמרה האישה "אבל אני לא יכולה לבשל אותם".

"הרי בישלת את התרנגולות" אמר האיש.

ואז הוציא ציפית מלאת חציר.

"גם זה יפה" אמרה האישה "אבל לא נוכל לבשל אותה". "אבל בישלת כרוב". אמר האיש.

ואז הוציא קופסה מלאת שברי זכוכית.

"כמה יפה" אמרה האישה "אבל לא נוכל לאכול זאת".

"את הריבה אכלת אתמול מהר מאוד" אמר האיש.

אמרה האישה "אם תמשיך כך, אכעס מאוד. תשחרר את החתולים מיד, שרוף את החציר וזרוק את הזכוכית דרך החלון".

"ומה לעשות עם התיק?" שאל האיש.

"תעשה אתו מה שתמצא" אמרה האישה "אני הולכת לישון".

והלכה לישון.

האיש פתח את דלת הבית וגירש את החתולים. אחר כך שרף את החציר על האש וזרק את הזכוכית השבורה דרך החלון.

אחר כך ישב בכיסא שלו וחשב. "מה אעשה עם התיק?" אמר לעצמו "אשתי אמרה שאוכל לעשות אתו מה שארצה.

אולי מוטב שאשרוף אותו".

הוא חתך את התיק בסכין לחתיכות ושרף אותן בתנור.